

nuværende Bestemmelser om Udsalg omgaas i stort Omfang ved, at man undgaar Betegnelsen „Udsalg“ og i Stedet for taler om „Onsdagssalg“ eller „Lørdagssalg“, eller hvad det nu kan være, og paa den Maade kommer mere eller mindre udenfor Reglerne. De paagældende Erhvervsorganisationer har derfor meget ønsket, at Reguleringsreglerne skulde gives ikke blot med Hensyn til Udsalg, men overhovedet med Hensyn til Salg til nedsatte Priser. Og Udvalget har ment at kunne imødekomme disse Ønsker, men dog ingenlunde saaledes, at man forbyder selve Salget til nedsatte Priser. Thi det er ganske klart, at naar en handlende ligger inde med Varer, som er ukurante, eller som han tror ikke kan holde sig, eller hvoraf han har for stort Lager, maa han kunne sælge til nedsat Pris. Det, der efter vort Forslag skal kunne forbydes, er kun at reklamere med, at han nu sætter Priserne ned. Et typisk Eksempel paa en saadan Reklame er de store Vinduesudstillinger, hvor et halvt Hundrede Varer er stillet op med Paaskrift: Før saa og saa meget, nu saa og saa meget. En saadan Reklame har man nok ment, man kunde skride ind imod, men vi har dog tænkt os, at Forholdet kunde forme sig saaledes, at en saadan Regel kunde komme til at virke ikke til Gavn, men til Skade for Erhvervslevet, og der kunde tænkes Tilfælde, hvor det kunde være urimeligt at forbyde en Reklame. Vi har derfor foreslaaet, at der skal være vidtgaaende Adgang til at give Dispensationer fra Reglerne om Reklamering med Salg til nedsatte Priser, nemlig, naar dette anbefales af de lokale Erhvervsforeninger. Naar disse selv anbefaler det, er der jo ingen Grund til at frygte for, at der kan ske Misbrug med Hensyn til Dispensationerne: De vil da vistnok kunne være til Gavn. Til det, jeg her har tilladt mig at sige, sigter Ændringsforslagene Nr. 1, 2 og 3.

Jeg kommer nu til et Punkt i Lovforslaget, som, bl. a. i juridiske Tidsskrifter, har været Genstand for megen Diskussion, især den Gang Loven af 1912 blev givet. Det er Bestemmelserne om Tilgift. Det vil erindres, at det under Forhandlingerne om denne Lov fra flere Sider, ogsaa fra meget kyndig Side, blev gjort gældende, at Forbud mod Tilgift i større eller mindre Omfang var en utilbørlig Indskrænkning i det frie Erhvervslevet. Og jeg skal ikke nægte, at hvis jeg nu skulde behandle dette Spørgsmaal fra første Haand, uden at der var andre Hen-

syn at tage, end hvad jeg af rent juridiske eller samfundsøkonomiske Hensyn fandt rigtigt, vilde jeg være meget tilbøjelig til at tillade Tilgift i det Omfang, som Parterne kunde blive enige om. Det forekommer mig, at detté, om man vil handle paa den ene eller den anden Maade, om man vil handle med Tilgift eller uden Tilgift, er noget, som det i og for sig maa blive Parternes egen Sag at afgøre. Hvis nogen vil købe et Spisestel og i Tilgift faar et halvt Pund Margarine, skal jeg i og for sig ikke have noget imod det, og hvis man omvendt vil købe et halvt Pund Margarine og i Tilgift faar et Spisestel, har jeg heller ikke noget imod det. Det kan godt være, at det ikke er nogen særlig forstandig Maade at handle paa, men det kan ogsaa være meget tvivlsomt, om Samfundet saaledes bør gøre sig til Formyndere for Borgerne. Det vil jo vides, at Tilgiftsreglerne er de Bestemmelser i Loven af 1912, som det har været vanskeligst at anvende. Der har været de største Vanskeligheder ved i Retsanvendelsen at faa disse Regler indarbejdet, saaledes at de ikke kom til at virke i højeste Grad uheldig. Der er fra Domstolenes Side gjort et paaskønnelsesværdigt Arbejde i den Henseende. Saa vidt mig bekendt er Forholdet ogsaa det, at man ikke i andre Lande har saadanne Regler. Paa dette Omraade er man dér tilbøjelig til at hævde Erhvervslevets Frihed. Men nu kommer jeg til den anden Side af Sagen. Vi har haft de regulerende Regler om Tilgift siden 1912; de har altsaa været gældende i 5 Aar, og det synes, som om Erhvervslevet efterhaanden har gjort sig fortroligt med dem, man er faldet til med disse Regler. I Hovedsagen har de virket saaledes, at de i alt Fald ikke har gjort Skade, og de, der skal bruge dem i Handelen, sætter megen Pris paa dem og mener, at de har været gavnlige i mange Retninger overfor de Forhold, jeg nu sidst nævned. Jeg vilde da for mit Vedkommende ikke driste mig til at holde fast ved, at man uden Indskrænkning tillod Tilgiften, og Udvalgets Medlemmer har ogsaa været enige om, at man her skulde blive staaende ved den Ramme, vi nu har haft i de 5 Aar. Men ganske vist har man ment, at man burde omskrive Reglerne; den Maade, hvorpaa Rammen udformes, har man ment kunde være heldigere. Ærede Medlemmer vil have set, at allerede i Regeringsforslaget er Reglerne fra Loven af 1912 noget omskrevet. Det billiger Udvalget ganske; men endvidere billiges det, at det